

mes extraordinære Ferier, altsaa kun en raadgivende Indslydelse paa, hvorlænge og til hvilken Tid der skal gives Fritagelse for Skolegang, men i det nye Punkt e. tillægges der Kommissionen Ret til at kunne meddele saadan Fritagelse. Heri synes at ligge en Modsigelse. Udvalget har imidlertid ifølge Forhandlingerne om dette Punkt i Landsstinget troet at kunne antage, at det enkelte Børns Fritagelse for den almindelige Skolegang, hvortil der er sigtet, og under Forsætning af, at dette virkelig skal være Meningen, kan Udvalget ikke finde tilstrækkelig Anledning til at modsætte sig samme, medens det paa ingen Maade vilde kunne gaa ind paa Noget, hvorved Bestemmelserne i Punkterne b. og c. gjordes betydningsløse.

Den i Punkt f. stete Forandring anser Udvalget for mindre væsentlig og kan derfor lade den passere.

Det nye Stykke, der er føiet til § 1, deler sig i to Dele. Først paalægges det Kommissionen som en Forpligtelse at afgive de „Erklæringer“, Sogneraadet affordreder den, og dette kan vistnok være nødvendigt, dersom det maa forudsættes, at Kommissionen ellers vilde være tilbøielig til at negte slige Erklæringer. Nærværende Udvalg havde ikke antaget, at en saadan Tilbøielighed kunde befrygtes, men det finder Bestemmelsen fuldkommen berettiget, naar man antager, at den er nødvendig. Den anden Del indeholder et Paalæg for Sogneraadet til at indhente Kommissionens Erklæring over de under Kommissionens Medvirkning henlagte Sager, inden det afgjør dem. I Reglen vilde Sogneraadet vistnok følge denne Fremgangsmaade, og naar derhos henses til, at det her er Sogneraadet selv, der har at afgjøre i hvert enkelt Tilfælde, om Sagen ifølge §§ 1 og 2 hører under Kommissionens Omraade, saa kan der formentlig ikke være anden Betænkelighed derved end den, at en Sags Afgjørelse mulig kan derved blive utilbørlig forsinket, efterat Bestemmelsen om Møder hveranden Maaned i Kommissionen er udgaaet. Denne Fare anser Udvalget imidlertid for forebygget paa Grund af den nye Bestemmelse i § 1 e., hvorefter det vil blive

nødvendigt for Kommissionen at holde månedlige Møder. En anden Tvivl er der imidlertid endnu forbunden med Indholdet af dette nye Stykke, idet nemlig her er brugt Betænnelsen „Erklæringer“ om de skriftlige Udarbejdelser af Kommissionen, der ellers i Lovforslaget ere betegnede med Navnet „Betænkninger“. Naar der derefter i § 4 kun omtales Indstillinger og Betænkninger, saa vilde det let kunne medføre Tvivl, om det, der i denne Paragraf er forekrevet om Betænkninger, kunde gjælde med Hensyn til Erklæringer, men ogsaa her er Udvalget saa heldigt, at den uforandrede § 5 tilfulde sjermer denne Tvivl.

I § 4 var det bestemt af Folkethinget, at Kommissionen kun kunde vedtage Indstillinger og Betænkninger eller andre Beslutninger i samlede Møder, men Landsstinget har udfærdiget Ordene „eller andre Beslutninger“, hvormod det har tilføiet, at Kommissionen tværtimod selv fastsætter sin Forretningsorden. Sidstnævnte Tilføining var formentlig overflødig, men den kan i intet Tilfælde gjøre Skade, hvormod den stete Udeladelse vilde være meget betænkelig, naar ikke ogsaa her § 5 sjermede al Betænkelighed. Der siges nemlig i § 5, at Intet kan „besluttes“ af Kommissionen, naar ikke mindst to Medlemmer „ere tilstede“, og naar et Medlem stemmer imod, hvad de to Andre „beslutte“, kan han forlange sin afvigende Mening tilført Forhandlingsbogen og medtaget ved „Beslutningens“ Fremsendelse. Derved er det altsaa bestemt forekrevet, at mindst to af Kommissionens Medlemmer skulle være tilstede for at fatte en hvilkensomhelst Beslutning, at Beslutning i intet Tilfælde kan tages, medmindre to Medlemmer ere enige om den, at enhver Beslutning skal tages ved Stemmegivning og tilføres Forhandlingsbogen, og at det heraf følger med Nødvendighed, at ingen Beslutning kan tages, uden at der holdes et Møde derom. Dette fremgaar endnu klarere derved, at Begyndelsen af Paragrafens 2de Stykke „Naar et Medlem er imod“ er forandret i Landsstinget til „Naar et Medlem stemmer imod“, thi dette sidste Udtryk udelukker enhver Fortolkning,